

Căi străine

Mihail Janto

Prea mulți pierduți pe căi străine,
ne-mbrățișam doar prin iluzii,
oare mai știm ce-nseamnă bine,
pierduți în lumea de confuzii...?

Prea multe mai păstrez în suflet
și simt că multe ne mai leagă,
precum și valul cu-al său sunet,
când plânge-n marea cea pribeagă.

Din toate am făcut risipă,
am plâns chiar și de fericire
și azi mi-e dor să-ntorc o clipă,
ți-aș dărui-o din iubire.

Atâtea timpul le pătrunde,
punând și minții reci lăcate,
lăsând durerea să inunde
în inimile sfâșiate...

Și câte-n mine voi ascunde,
nici vremea nu le descifrează,
în viață sunt lumini și umbre,
ce soarta însăși le veghează.

Dar clipa n-o mai pot întoarce,
nici zărilor ce-au fost senine,
destinul sufletul mi-l storce,
purtându-mă pe căi străine.

Autor, Mihail Janto